

ragende og højtbehavet Seminarieforstander. Da jeg forelagde det her i Tinget, blev jeg derfor noget skuffet over, at det ikke fik en varm Modtagelse fra den højtærede Undervisningsminister, som jeg havde Grund til at tro i nogen Grad stod denne Seminarieforstander nær, om han end ikke helt kunde dele hans Opfattelse — thi Tiderne forandrer sig jo. Den samme kyndige Skuespiller, Adam Poulsen, udtaler ogsaa, at endnu har en dygtig, faguddannet Forretningsmand ikke haft fat i det kongelige Teater.

Millionunderskuddene behøver jeg vel ikke at tælle sammen her. For de sidste 6-7-8 Aar kan det vistnok ansættes til henimod 10 Mill. Kr., som Skatteyderne altsaa har maattet yde til dette Foretagende. Selv om der fra Politikeres Side synes at være en stærk Sympati for fallerede Foretagender og for, at Skatteyderne maa bære saadanne Underskud, tror jeg dog, det vilde vinde stor Tilslutning hos Befolkningen, om man fik denne Anstalt overført til privat Drift under en forsvarlig Ledelse, selv om det foreløbig skulde ske med nogle Tilskud fra Staten. Det er derfor, vi i anden Paragraf har foreslaaet, at denne Anstalt skal overlades dem, der er villige til at overtage den, paa billige Vilkaar, d. v. s. paa gunstige Vilkaar, da dette sikkert altid vil være billigere for Staten og Skatteyderne end en fortsat Drift med det stadig voksende Millionunderskud.

Hvorledes det i Enkeltheder skal ordnes, har vi naturligvis ikke ment os kyndige til at foreslaa noget bestemt om. Jeg vil derfor haabe, at Lovforslaget maa blive henvist til Behandling i et Udvalg. Kun vil jeg gerne tilføje med Hensyn til § 3, at den vil vi ikke stille noget særligt Krav om at faa opretholdt. Den hænger jo principielt ikke nødvendigvis sammen med det foregaaende, saa jeg vil haabe, at den ikke maa give Anledning til megen Diskussion, da vi altsaa ikke kraftigt vil forsvare den. Men saa meget stærkere vil vi anbefale, at man slutter sig til det Princip, som er udtalt i § 1: at en saadan Anstalt ikke hører hjemme under Staten, men bør overgaa til en ansvarlig Privatledelse.

Jeg skal hermed anbefale Lovforslaget til det høje Tings Velvillie.

Undervisningsministeren (Byskov): Jeg finder det ikke mærkeligt, at det foreliggende Lovforslag er fremkommet, og jeg tror, der er en meget betydelig Folkestemning bagved det. Jeg vil ikke dermed sige, at det vilde faa Flertal for sig ved en Folkeafstemning — det vilde det maaske

ikke, eller ikke endnu —, men jeg kan meget vel tænke mig, at Stillingen kan blive saaledes og maaske inden ret længe. Denne Opfattelse kom ogsaa til Orde i en Tale, der for nylig blev holdt her i dette Ting af det ærede Medlem Hr. Korsgaard ved Finanslovsforslagets anden Behandling, og jeg mener, man bør regne med dette Forhold.

Tanken er for saa vidt heller ikke kommet som en Overraskelse for mig, som en helt ny Tanke. Som den ærede Ordfører har gjort opmærksom paa, har jeg i sin Tid skrevet en Artikel, der ogsaa betattede sig med den Tanke, at man kunde afhænde det kongelige Teater, kunde komme til at se saadan paa dette Teaters Forhold, at man ikke længere vilde opretholde denne Statsinstitution. Det drejer sig jo her ikke om, hvorvidt man vil tillægge det kongelige Teater Værdi som Kulturfaktor eller vil tillægge det en højere eller lavere Værdi i den Henseende; det har paa en Maade ikke noget hermed at gøre. Privat drevne Theatre kan jo ogsaa meget vel have megen Kulturværdi, og det kan efter min Mening slet ikke betragtes som givet, at Staten skal tage sig af alt, hvad der kan bidrage til at højne Folket i kulturel eller i anden Henseende, og endnu mindre selvfølgelig er det, at Institutioner af den Art skal drives af Staten. Jeg tror da ogsaa, at hvis Staten ikke hidtil havde haft med slikt at gøre her i Landet, og der nu var fremkommet Forslag om, at den skulde give sig til at drive en saadan Virksomhed, vilde jeg være blandt Modstanderne af en saadan Plan. Men paa den anden Side regner jeg det ganske vist ikke dermed for givet, at jeg skulde stemme for Afhændelse af det kongelige Teater, som Forholdene er nu, eller at jeg skulde finde det i alle Maader ønskeligt eller selvfølgelig, at en saadan Afhændelse fandt Sted. Dette Teater har jo allerede en Historie her i Landet, en Historie, som man ikke bør se helt bort fra, og som man heller ikke kan se helt bort fra, saadan som Forholdene nu ligger. Det bestaaendes Ret er desuden her som i saa mange andre Forhold ikke helt uvæsentlig eller betydningsløs, og Eksistensberettigelsen kan godt i adskillige Tilfælde væsentlig støttes heraf eller maaske endogsaa helt begrundes herved.

Altsaa, den Tanke, der ligger i Lovforslagets første Paragraf: At man kunde sælge eller bortforpagte det kongelige Teater, er mig slet ikke fremmed, og forekommer mig ikke saa fjerntliggende, at man kan afvise den uden nærmere Drøftelse, og det er